

POSTANOWIENIE

15 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 15 lipca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki
komandytowo-akcyjnej w W.
przeciwko B. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki
komandytowo-akcyjnej w W.
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 23 października 2024 r., I AGz 189/24,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

ag

UZASADNIENIE

Powód P. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna w W. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Apelacyjnego w

Łodzi z 23 października 2024 r. w sprawie przeciwko B. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. o zapłatę.

W odpowiedzi pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie obejmuje zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

wskazano na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które ujęto w formie pytania: „Czy w sytuacji, kiedy nabywca nabył nieruchomość w wyniku czynności prawnej o charakterze syngularnym i *ex lege* wszedł w stosunek dzierżawy na podstawie art. 678 § 1 k.c. w zw. z art. 694 k.c., to zawarta w umowie dzierżawy umowa procesowa, tj. umowa o arbitraż, wiąże następców prawnych strony umowy dzierżawy czy też następcy prawni zbywcy umowy dzierżawy nie są związani umową procesową, tj. umową o arbitraż, ujętą w dokumencie umowy dzierżawy?”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. postanowienia SN: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; z 26 września 2005 r., II PK 98/05, i z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Istotne zagadnienie prawne nie występuje, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w określonej kwestii, a nie zachodzi potrzeba jego zmiany.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego akceptowany jest pogląd o związaniu zapisem na sąd polubowny następcy prawnego nie tylko pod tytułem ogólnym, ale także pod tytułem szczególnym (zob. postanowienie SN z 7 listopada 2013 r., V CSK 545/12; uzasadnienie uchwały SN z 13 lipca 2011 r., III CZP 36/11). Związanie zapisem na sąd polubowny osoby trzeciej, wywodzącej swoje prawa od strony takiego zapisu, może mieć miejsce wyłącznie wtedy, gdy między tą stroną a osobą trzecią doszło do następstwa prawnego w zakresie prawa, obowiązku prawnego czy stosunku prawnego, co do którego zapis został sporządzony.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 98 § 1-1¹, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

(M.T.)

[SOP]